

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

26 februarie 2019*

„Trimitere preliminară – Libera circulație a capitalurilor – Circulația capitalurilor între statele membre și țările terțe – Clauza de *standstill* – Reglementare națională a unui stat membru privind societăți intermediare stabilite în țări terțe – Modificarea acestei reglementări, urmată de reintroducerea reglementării anterioare – Venituri ale unei societăți stabilite într-o țară terță provenite din deținerea de creanțe într-o societate stabilită într-un stat membru – Includerea unor astfel de venituri în baza de impozitare a unei persoane impozabile care are reședința fiscală într-un stat membru – Restricție privind libera circulație a capitalurilor – Justificare”

În cauza C-135/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală, Germania), prin decizia din 12 octombrie 2016, primită de Curte la 15 martie 2017, în procedura

X GmbH

împotriva

Finanzamt Stuttgart – Körperschaften,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnii J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan și F. Biltgen, doamna K. Jürimäe și domnul C. Lycourgos, președinți de cameră, și domnii A. Rosas (raportor), E. Juhász, M. Ilešič, J. Malenovský, E. Levits și L. Bay Larsen, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: doamna R. Șereș, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 5 martie 2018,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru X GmbH, de K. Weber și de D. Pohl, Rechtsanwälte;
- pentru guvernul german, de T. Henze și de R. Kanitz, în calitate de agenți;
- pentru guvernul francez, de D. Colas, de E. de Moustier și de S. Ghiandoni, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

– pentru guvernul suedez, de A. Falk, de C. Meyer-Seitz, de H. Shev, de L. Zettergren și de L. Swedenborg, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de B.-R. Killmann și de N. Gossement, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 iunie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 63 și 64 TFUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între X GmbH, societate de drept german, pe de o parte, și Finanzamt Stuttgart-Körperschaften (Administrația Finanțelor Publice din Stuttgart – Serviciul persoane juridice, Germania), pe de altă parte, cu privire la includerea veniturilor realizate de Y, societate de drept elvețian deținută în proporție de 30 % de X, în baza de impozitare a acesteia din urmă.

Cadrul juridic

- 3 Partea a patra din Gesetz über die Besteuerung bei Auslandsbeziehungen (Legea privind impozitarea în cazul relațiilor cu străinătatea) din 8 septembrie 1972 (BGBl. 1972 I, p. 1713), în versiunea aplicabilă faptelor din cauza principală (denumită în continuare „AStG 2006”), intitulată „Participația în societăți intermediare străine”, cuprinde articolele 7-14 din această lege.
- 4 Potrivit articolului 7 alineatul (1) din AStG 2006, o „societate străină” este definită drept „o persoană juridică, o grupare de persoane sau o masă de bunuri, în sensul Körperschaftsteuergesetz [(Legea privind impozitul pe societăți)], care nu are nici conducerea, nici sediul în Germania și care nu este exclusă de la aplicarea impozitului pe societăți conform articolului 3 alineatul (1) [din această din urmă lege]”. Potrivit aceluiași articol 7 alineatul (1), atunci când persoane supuse integral impozitului dețin o participație mai mare de jumătate din capitalul unei astfel de societăți, veniturile pentru care această societate este o societate intermediară, în sensul articolului 8 din AStG 2006, sunt impozabile la nivelul fiecăreia dintre aceste persoane pentru partea care corespunde participației care trebuie să îi fie atribuită în capitalul social al societății menționate.

- 5 Articolul 7 alineatul (6) din AStG 2006 prevede:

„În cazul în care o societate străină este o societate intermediară pentru venituri intermediare care au natura unei investiții de capital în sensul alineatului (6a) și în cazul în care o persoană supusă integral impozitului deține în această societate o participație de cel puțin 1 %, aceste venituri intermediare sunt impozabile la nivelul persoanei respective în măsura definită la alineatul (1), chiar dacă celelalte condiții prevăzute în acel alineat nu sunt îndeplinite. [...]”

- 6 Articolul 7 alineatul (6a) din AStG 2006 prevede:

„Veniturile intermediare care au natura unor investiții de capital sunt venituri ale societății intermediare străine [...] care provin din deținerea, gestionarea, menținerea sau majorarea valorii mijloacelor de plată, a creanțelor, a titlurilor, a participațiilor [cu excepția veniturilor vizate la articolul 8 alineatul (1) punctele 8 și 9] sau din elemente de patrimoniu analoge, cu excepția cazului în care persoana impozabilă dovedește că aceste venituri provin dintr-o activitate care constituie o activitate proprie a societății străine care se încadrează la articolul 8 alineatul (1) punctele 1-6 [...]”

- 7 În temeiul articolului 8 alineatul (1) din AStG 2006, o societate stabilită într-o țară terță este considerată o „societate intermediară” pentru venituri care sunt supuse unei impozitări scăzute și care nu provin din activitățile economice enumerate la punctele 1-10 din acest alineat. În conformitate cu acestea din urmă, sunt excluse din noțiunea „societate intermediară” societățile care percep venituri provenite, sub rezerva mai multor excepții și precizări, din activități agricole și silvice, din fabricarea, din tratamentul, din prelucrarea sau din montarea de obiecte, din producerea de energie, din cercetare și din extracția de minerale, din exploatarea instituțiilor de credit sau a societăților de asigurări, din comerț, din prestări de servicii, din închiriere și din leasing, din atragerea sau din punerea la dispoziție pe calea împrumutului de capitaluri despre care persoana impozabilă demonstrează că sunt atrase exclusiv de pe piețe de capital străine, iar nu și de la o persoană legată de persoana impozabilă sau de societatea străină, din repartizarea profitului societăților de capital, din cesiunea unei participații deținute într-o societate, precum și din dizolvarea acesteia sau din diminuarea capitalului său, și din transformare a societăților.
- 8 În scopul definirii societății intermediare stabilite într-o țară terță, articolul 8 alineatul (3) din AStG 2006 precizează că o impozitare a profitului este „scăzută” atunci când este mai mică de 25 %.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 9 Din decizia de trimitere reiese că X, societate cu răspundere limitată de drept german, deținea, în perioada vizată de litigiul principal, o participație de 30 % în Y, o societate de capital cu sediul și cu conducerea în Elveția. Y a încheiat, în luna iunie 2005, un „contract de răscumpărare și de cesiune de creanțe” cu Z GmbH, societate de gestionare a drepturilor sportive stabilită în Germania.
- 10 Creanțele astfel cedate către Y aveau la bază contracte în temeiul cărora Z plătea subvenții nerambursabile unor cluburi sportive, punând astfel lichidități la dispoziția acestor cluburi, și primea în schimb „participații la profit”, a căror valoare minimă corespundea sumei plătite de Z cu titlu de subvenții, această sumă putând fi însă mai mare, în funcție în special de performanțele sportive ale clubului în cauză și de veniturile sale provenite în special din drepturile de difuzare.
- 11 Y a plătit către Z, ca preț de cumpărare pentru cesiunea creanțelor în discuție, suma de 11 940 461 de euro, pentru obținerea căreia aceasta recursese în integralitate la o finanțare exterioară. În luna noiembrie 2005, X a acordat societății Y un împrumut în valoare de 2,8 milioane de euro.
- 12 Prin decizia din 1 ianuarie 2007, Administrația Finanțelor Publice din Stuttgart – Serviciul persoane juridice a constatat că X percepușe venituri provenite din activitatea pasivă a unei societăți stabilite într-o țară terță. Întrucât Y trebuia, potrivit acestei administrații, să fie calificată drept societate intermediară pentru „venituri intermediare care au natura unei investiții de capital”, în sensul articolului 7 alineatele (6) și (6a) din AStG 2006, o parte a veniturilor realizate de Y datorită creanțelor dobândite de la Z a fost inclusă în baza de impozitare a societății X, căreia i-a fost recunoscut, pentru anul 2006, un profit de 546 651 de euro, din care putea fi dedusă o pierdere de 95 223 de euro constatată pentru anul precedent.
- 13 X a introdus o acțiune împotriva acestei decizii la Finanzgericht Baden-Württemberg (Tribunalul Fiscal din Baden-Württemberg, Germania), care însă a respins-o.
- 14 În urma acestei respingeri, X a sesizat Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală, Germania). Potrivit acesteia din urmă, este cert că Y era în raport cu X o „societate intermediară” și că veniturile realizate de Y în urma contractului de cesiune de creanțe erau „venituri intermediare care au natura unei investiții de capital” în sensul articolului 7 alineatul (6) și al articolului 8 alineatul (1) din AStG 2006. Întrucât X deținea mai mult de 1 % din capitalul social al acestei societăți stabilite într-o țară terță, ar fi întemeiată, în conformitate cu aceste dispoziții, includerea veniturilor menționate, obținute de Y, în

baza de impozitare a societății X proporțional cu participația sa în societatea respectivă. Cu toate acestea, din perspectiva dreptului german, recursul societății X împotriva deciziei din 1 ianuarie 2007 ar fi nefondat.

- 15 Instanța de trimitere constată, cu toate acestea, că dispozițiile menționate se aplică doar participațiilor pe care persoanele impozabile germane le dețin în societăți stabilite în țări terțe. În aceste condiții, instanța de trimitere ridică problema dacă dispozițiile în cauză sunt susceptibile să încalce articolul 63 alineatul (1) TFUE, care enunță, printre altele, că sunt interzise orice restricții privind circulația capitalurilor între statele membre și țările terțe.
- 16 Înainte de a aborda chestiunea compatibilității reglementării naționale cu articolul 63 TFUE, această instanță amintește totuși că, potrivit clauzei denumite de *standstill* care figurează la articolul 64 alineatul (1) TFUE, interdicția care figurează la articolul 63 TFUE nu aduce atingere „aplicării, în raport cu țările terțe, a restricțiilor în vigoare la 31 decembrie 1993 în temeiul dreptului intern sau al dreptului Uniunii, adoptate cu privire la circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe”, în cazul în care aceasta implică, printre altele, investiții directe. Pornind de la ipoteza că situația în discuție în litigiul principal implică o investiție directă într-o țară terță, în speță Elveția, instanța de trimitere consideră necesar să se stabilească, în prealabil, dacă normele naționale referitoare la societățile intermediare stabilite în țări terțe, aplicabile în cursul exercițiului fiscal în litigiu, trebuiau considerate o restricție „în vigoare la 31 decembrie 1993”, dat fiind că normele respective au suferit anumite modificări ulterior acestei date.
- 17 În această privință, Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală) explică faptul că normele respective, în forma în vigoare la 31 decembrie 1993, au fost modificate, printre altele, de Gesetz zur Senkung der Steuersätze und zur Reform der Unternehmensbesteuerung (Legea privind reducerea impozitului și reforma fiscalității întreprinderilor) din 23 octombrie 2000 (BGBl. 2000 I, p. 1433, denumită în continuare „StSenkG 2000”), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2001. Această instanță indică faptul că StSenkG 2000 a „reorganizat în profunzime” normele în vigoare la 31 decembrie 1993, dar arată că modificările astfel aduse au fost totuși abrogate după puțin timp de Gesetz zur Fortentwicklung des Unternehmenssteuerrechts (Legea privind evoluția fiscalității întreprinderilor) din 20 decembrie 2001 (BGBl. 2001 I, p. 3858, denumită în continuare „UntStFG 2001”), care a intrat în vigoare cu privire la acest aspect la 25 decembrie 2001 și care, în ceea ce privește regimul fiscal al societăților intermediare stabilite într-o țară terță, conține o restricție privind circulația capitalurilor în legătură cu investițiile directe, în esență identică celei rezultate din normele în vigoare la 31 decembrie 1993. În măsura în care modificările introduse de StSenkG 2000 nu erau susceptibile să conducă, în conformitate cu dispozițiile relevante ale acesteia, la o includere a „veniturilor intermediare care au natura unei investiții de capital” în baza de impozitare a unei persoane impozabile rezidente decât începând din anul 2002, abrogarea acestora ar fi intervenit chiar înainte ca modificările menționate să fi fost susceptibile să permită administrației fiscale să realizeze o astfel de includere.
- 18 În aceste condiții, Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală) solicită o interpretare a clauzei de *standstill* prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE sub două aspecte.
- 19 În primul rând, aceasta ridică în esență problema dacă derogarea prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE permite aplicarea unei restricții privind circulația capitalurilor între un stat membru și o țară terță cu privire la investiții directe, deși domeniul de aplicare material al reglementării în cauză a fost extins după 31 decembrie 1993 pentru a acoperi de asemenea alte investiții, printre altele pe cele denumite „de portofoliu”. În această privință, instanța de trimitere menționează împrejurarea că articolul 7 alineatul (6) din AStG 2006, în forma rezultată din UntStFG 2001, a redus, printre altele, nivelul participației în societatea intermediară stabilită într-o țară terță necesar pentru o astfel de includere de la 10 % la 1 % din capitalul acestei societăți. Or, dat fiind că această modificare nu ar viza, în principiu, investiții directe precum cele în discuție în litigiul principal, clauza de *standstill* și-ar putea totuși găsi aplicarea în împrejurările în discuție în litigiul principal.

- 20 A doua nelămurire a instanței de trimitere referitoare la articolul 64 alineatul (1) TFUE privește dimensiunea temporală a importanțelor modificări aduse prin StSenkG 2000 normelor referitoare la „veniturile intermediare care au natura unei investiții de capital”. Aceste modificări ar fi intrat în vigoare, dar nu ar fi fost susceptibile să conducă la o includere a veniturilor intermediare în baza de impozitare a unei persoane impozabile rezidente decât începând la o dată ulterioară celei la care respectivele modificări au fost abrogate prin UntStFG 2001. Totuși, modificarea situației juridice care exista la 31 decembrie 1993 ar fi devenit, chiar dacă numai temporar, parte integrantă a ordinii juridice naționale și este posibil să fi întrerupt astfel validitatea normelor restrictive în vigoare la acea dată. În această privință, instanța de trimitere ridică problema dacă garanția menținerii unei restricții naționale privind libera circulație a capitalurilor în vigoare la 31 decembrie 1993 poate deveni caducă exclusiv ca urmare a efectului normativ formal al unei reglementări de modificare sau dacă această reglementare trebuie să fi fost de asemenea pusă efectiv în aplicare în practică.
- 21 În cazul în care reglementarea națională în discuție nu ar intra sub incidența clauzei de *standstill* prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE, ca urmare a unuia dintre aceste două aspecte, și ar trebui, prin urmare, să fie apreciată în lumina dreptului Uniunii referitor la libera circulație a capitalurilor, instanța de trimitere ridică problema dacă o astfel de reglementare constituie o restricție interzisă în temeiul articolului 63 alineatul (1) TFUE și, în acest caz, dacă o astfel de restricție poate fi justificată prin motive imperative de interes general. Instanța de trimitere amintește, în această privință, că Curtea a analizat chestiunea privind impozitarea veniturilor întreprinderilor intermediare în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), însă acea cauză se înscria în contextul libertății de stabilire aplicabile în relațiile dintre statele membre, iar nu în cel al liberei circulații a capitalurilor, aplicabil de asemenea în relațiile dintre statele membre și țările terțe.
- 22 Instanța de trimitere consideră că, în cazul în care principiile desprinse din această din urmă hotărâre în materia libertății de stabilire ar trebui să fie aplicate fără rezerve circulației capitalurilor între statele membre și țările terțe, reglementarea germană în cauză ar încălca articolul 63 alineatul (1) TFUE. Astfel, potrivit acestei reglementări, includerea „veniturilor intermediare care au natura unei investiții de capital” în baza de impozitare a unui acționar rezident în Germania nu ar interveni doar în cazul unor aranjamente pur artificiale menite să eludeze aplicarea dispozițiilor fiscale naționale, în sensul Hotărârii din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544). Dimpotrivă, reglementarea națională în cauză s-ar aplica indiferent de funcția economică a societății intermediare, iar acționarului în discuție nu i s-ar oferi posibilitatea de a stabili și de a demonstra în fața autorităților fiscale fundamentul economic al angajamentului său într-o țară terță.
- 23 În consecință, instanța de trimitere se întreabă dacă motivele susceptibile să justifice o restricție privind libertatea de stabilire enunțate în Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), se aplică în raporturile cu țările terțe și, dacă este cazul, ce condiții de ordin calitativ și cantitativ trebuie să îndeplinească în acest context participația într-o societate stabilită într-o țară terță pentru ca aceasta să nu fie considerată „pur artificială”.
- 24 În aceste condiții, Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 57 alineatul (1) CE [devenit articolul 64 alineatul (1) TFUE] trebuie interpretat în sensul că articolul 56 CE (devenit articolul 63 TFUE) nu afectează nici o restricție instituită de un stat membru privind circulația a capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe în cazul în care acestea implică investiții directe, în vigoare la 31 decembrie 1993, atunci când dispoziția națională existentă la data respectivă și care prevede o restricție privind circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe nu se aplica în esență decât

investițiilor directe, dar a fost extinsă ulterior datei respective, în sensul de a include și participațiile de portofoliu deținute în cadrul unor societăți străine și care nu depășesc un prag de participare de 10 %?

- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: articolul 57 alineatul (1) CE trebuie interpretat în sensul că trebuie considerat aplicarea unei dispoziții naționale care restrânge libera circulație a capitalurilor având ca destinație sau provenind din țări terțe în cazul în care acestea implică investiții directe, în vigoare la data relevantă, 31 decembrie 1993, faptul că o dispoziție ulterioară, care în esență corespunde restricției existente la data relevantă, este aplicabilă, iar restricția existentă la data relevantă a făcut obiectul, după această dată și pentru o scurtă perioadă, al unei modificări substanțiale printr-o lege care, din punct de vedere juridic, a intrat în vigoare, dar nu a fost aplicată niciodată în practică, întrucât, anterior datei la care urma să fie aplicată pentru prima dată într-un caz individual, aceasta a fost înlocuită cu dispoziția aplicabilă în prezent?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la una dintre cele două întrebări de mai sus: articolul 56 CE se opune unei reglementări a unui stat membru potrivit căreia în baza de impozitare a unei persoane impozabile care este stabilită într-un stat membru și care deține o participație de minimum 1 % în cadrul unei societăți stabilite într-un alt stat (în speță, în Elveția) se includ, proporțional cu participația deținută, veniturile realizate de această societate care au natura unei investiții de capital atunci când aceste venituri sunt supuse unui nivel de impozitare mai scăzut decât în primul stat menționat?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 25 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE trebuie interpretată în sensul că articolul 63 alineatul (1) TFUE nu aduce atingere aplicării unei restricții privind circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe, care implică investiții directe, care exista, în esență, la data de 31 decembrie 1993 în temeiul unei reglementări a unui stat membru, deși domeniul de aplicare al acestei restricții a fost extins, ulterior acestei date, la participații care nu implică o investiție directă.
- 26 Articolul 63 alineatul (1) TFUE interzice în general restricțiile privind circulația capitalurilor între statele membre și țările terțe. Constituie mișcări de capital prevăzute de această dispoziție, printre altele, investițiile directe sub forma unor participații într-o întreprindere prin deținerea de acțiuni care conferă posibilitatea de a participa efectiv la gestiunea și la controlul acesteia (investiții denumite „directe”), precum și achiziția de valori mobiliare pe piața de capital, efectuată cu unicul scop de a realiza un plasament financiar, fără intenția de a influența gestiunea și controlul întreprinderii (investiții denumite „de portofoliu”) [a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 septembrie 2006, Comisia/Țările de Jos, C-282/04 și C-283/04, EU:C:2006:608, punctele 18 și 19, precum și Avizul 2/15 (Acord de liber schimb cu Singapore) din 16 mai 2017, EU:C:2017:376, punctele 80 și 227].
- 27 Cu toate acestea, potrivit articolului 64 alineatul (1) TFUE, un stat membru poate aplica, în relațiile cu țările terțe, restricții privind circulația capitalurilor care intră în domeniul de aplicare material al acestei dispoziții, chiar dacă acestea sunt contrare principiului liberei circulații a capitalurilor prevăzut la articolul 63 alineatul (1) TFUE, cu condiția ca restricțiile să fi existat deja la 31 decembrie 1993 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, punctul 187, Hotărârea din 24 mai 2007, Holböck, C-157/05, EU:C:2007:297, punctul 39, și Hotărârea din 24 noiembrie 2016, SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, punctul 86).

- 28 În măsura în care clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE dispune că „[a]rticolul 63 TFUE nu aduce atingere aplicării, în raport cu țările terțe, a restricțiilor în vigoare la 31 decembrie 1993 în temeiul dreptului intern sau al dreptului Uniunii, adoptate cu privire la circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe, în cazul în care acestea implică investiții directe [...]”, rezultă chiar din formularea acesteia că restricțiile privind circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe, în cazul în care acestea implică investiții directe, intră în domeniul de aplicare material al acestei clauze. În schimb, investițiile de portofoliu nu figurează printre mișcările de capital prevăzute de aceasta.
- 29 În această privință, reiese din decizia de trimitere, pe de o parte, că X deținea, în cursul exercițiului fiscal în discuție în litigiul principal, o participație de 30 % în Y, participație pe care instanța de trimitere o califică drept investiție directă, și, pe de altă parte, că domeniul de aplicare al reglementării naționale în discuție în litigiul principal a fost extins ulterior datei de 31 decembrie 1993, astfel încât aceasta vizează nu doar participațiile mai mari de 10 % la capitalul unei societăți stabilite într-o țară terță, ci și participațiile mai mici de 10 % la capitalul unor astfel de societăți, participații pe care instanța menționată le califică drept investiții de portofoliu.
- 30 Or, pentru aplicarea clauzei de *standstill* prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE nu este necesar ca reglementarea națională care restrânge circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe să se raporteze exclusiv la mișcările de capital prevăzute de dispoziția menționată.
- 31 În această privință, Curtea a statuat deja că faptul că o reglementare națională poate fi aplicată nu numai mișcărilor de capital prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE, ci și altor situații, nu este de natură să se opună aplicabilității clauzei de *standstill* în împrejurările pe care aceasta le vizează. Astfel, domeniul de aplicare material al acestei clauze nu depinde de obiectul specific al unei restricții naționale, ci de efectul acesteia din urmă asupra mișcărilor de capital prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 februarie 2017, X, C-317/15, EU:C:2017:119, punctele 21 și 22).
- 32 Astfel, articolul 63 alineatul (1) TFUE nu aduce atingere aplicării unei restricții în vigoare la 31 decembrie 1993 în temeiul dreptului național și care privește mișcările de capital prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE, cum sunt, printre altele, investițiile directe, având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe, fără a aduce atingere unor eventuale extinderi, ulterioare acestei date, ale sferei de aplicare a reglementării aflate la originea restricției menționate la alte tipuri de mișcări de capital, precum investițiile de portofoliu.
- 33 În aceste condiții, astfel cum a arătat în esență avocatul general la punctele 58 și 59 din concluzii, modificarea introdusă prin UntStFG 2001, care prevedea reducerea pragului de participare de la 10 % la 1 % în capitalul societăților în discuție, deși a putut conduce la includerea în domeniul de aplicare al reglementării naționale în discuție în litigiul principal a altor investiții decât investițiile directe, nu poate avea incidență asupra posibilității statului membru în cauză de a continua să aplice țărilor terțe restricții în vigoare la 31 decembrie 1993 în temeiul dreptului național, în măsura în care acestea privesc circulația capitalurilor prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE.
- 34 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE trebuie interpretată în sensul că articolul 63 alineatul (1) TFUE nu aduce atingere aplicării unei restricții privind circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe care implică investiții directe care exista în esență la data de 31 decembrie 1993 în temeiul unei reglementări a unui stat membru, chiar dacă domeniul de aplicare al acestei restricții a fost extins, ulterior acestei date, la participațiile care nu implică o investiție directă.

Cu privire la a doua întrebare

- 35 Prin intermediul celei de a doua întrebări, adresată în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE trebuie interpretată în sensul că interdicția care figurează la articolul 63 alineatul (1) TFUE se aplică unei restricții privind libera circulație a capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe care implică investiții directe, atunci când reglementarea fiscală națională aflată la originea acestei restricții a făcut obiectul, după data de 31 decembrie 1993, al unei modificări substanțiale ca urmare a adoptării unei legi care a intrat în vigoare, dar care a fost înlocuită, chiar înainte de a fi aplicată în practică, de o reglementare identică, în esență, celei aplicabile la 31 decembrie 1993.
- 36 Astfel cum reiese, în esență, din cuprinsul punctului 27 din prezenta hotărâre, clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE permite, prin derogare de la principiul liberei circulații a capitalurilor consacrat de Tratatul FUE, aplicarea de restricții anumitor categorii de mișcări de capital, cu condiția însă ca acestea să fie „restricții în vigoare la 31 decembrie 1993”.
- 37 În ceea ce privește noțiunea „restricții în vigoare la 31 decembrie 1993” care figurează la articolul 64 alineatul (1) TFUE, trebuie amintit că nu orice dispoziție națională adoptată ulterior acestei date este, numai pentru acest motiv, în mod automat exclusă de la regimul derogatoriu prevăzut de această dispoziție. Astfel, Curtea a admis că pot fi asimilate unor astfel de restricții „existente” restricțiile prevăzute de dispoziții adoptate ulterior datei respective care, în esență, sunt identice cu reglementarea anterioară sau care se limitează la a reduce sau la a elimina un obstacol în calea exercitării drepturilor și a libertăților de circulație prevăzute de această reglementare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, punctele 189 și 192, Hotărârea din 24 mai 2007, *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, punctul 41, precum și Hotărârea din 18 decembrie 2007, *A*, C-101/05, EU:C:2007:804, punctul 49).
- 38 Deși clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE abilitază astfel statele membre să continue să aplice restricții care intră în domeniul de aplicare material al acestei clauze fără limitare în timp, cu condiția ca aceste restricții să fie menținute intacte în esența lor, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, noțiunea „restricții în vigoare la 31 decembrie 1993” presupune totuși că, de la acea dată, cadrul juridic în care se integrează restricția în cauză a făcut parte din ordinea juridică a statului membru respectiv în mod neîntrerupt (Hotărârea din 18 decembrie 2007, *A*, C-101/05, EU:C:2007:804, punctul 48, Hotărârea din 5 mai 2011, *Prunus și Polonium*, C-384/09, EU:C:2011:276, punctul 34, precum și Hotărârea din 24 noiembrie 2016, *SECIL*, C-464/14, EU:C:2016:896, punctul 81).
- 39 Astfel, Curtea a decis că regimul derogatoriu instaurat de clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE nu se poate aplica dispozițiilor adoptate de un stat membru care, deși sunt în esență identice cu o reglementare care exista la 31 decembrie 1993, au reintrodus un obstacol privind libera circulație a capitalurilor care, ca urmare a abrogării reglementării anterioare sau ca urmare a adoptării dispozițiilor care modifică logica pe care se întemeia această reglementare, nu mai era în vigoare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, punctul 192, Hotărârea din 18 decembrie 2007, *A*, C-101/05, EU:C:2007:804, punctul 49, precum și Hotărârea din 24 noiembrie 2016, *SECIL*, C-464/14, EU:C:2016:896, punctele 87 și 88).
- 40 Astfel, este necesar să se considere că, atunci când procedează la o asemenea abrogare sau la o asemenea modificare, statul membru în cauză renunță la posibilitatea pe care o avea, în temeiul articolului 64 alineatul (1) TFUE, de a continua să aplice în relațiile cu țările terțe anumite restricții privind circulația capitalurilor care existau la 31 decembrie 1993 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 noiembrie 2016, *SECIL*, C-464/14, EU:C:2016:896, punctele 86-88).

- 41 Prin urmare, aplicarea articolului 64 alineatul (1) TFUE presupune nu numai menținerea conținutului material esențial al restricției în cauză, ci și continuitatea temporală a restricției menționate. Astfel, dacă nu s-ar fi impus ca restricțiile autorizate în temeiul clauzei de *standstill* prevăzute de această dispoziție să facă parte din ordinea juridică a statului membru respectiv în mod neîntrerupt de la 31 decembrie 1993, un stat membru ar putea în orice moment să reintroducă restricții privind circulația capitalurilor având ca destinație sau provenind din țări terțe care erau în vigoare în ordinea juridică națională la acea dată, dar care nu au fost menținute (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 decembrie 2007, A, C-101/05, EU:C:2007:804, punctul 48, Hotărârea din 5 mai 2011, Prunus și Polonium, C-384/09, EU:C:2011:276, punctul 34, precum și Hotărârea din 24 noiembrie 2016, SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, punctul 81).
- 42 Pe de altă parte, întrucât constituie o derogare de la principiul fundamental al liberei circulații a capitalurilor, clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte. De asemenea, condițiile pe care o reglementare trebuie să le îndeplinească pentru a fi considerată „în vigoare” la data de 31 decembrie 1993, în pofida unei modificări a cadrului juridic național ulterioare acestei date, trebuie, la rândul lor, să fie interpretate în mod strict (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 septembrie 2018, EV, C-685/16, EU:C:2018:743, punctele 80 și 81).
- 43 În speță, este cert că reglementarea în discuție în litigiul principal care era în vigoare la 31 decembrie 1993 a făcut obiectul unor modificări ulterioare acestei date. Totuși, astfel cum s-a arătat în special la punctele 17 și 20 din prezenta hotărâre, instanța de trimitere subliniază că modificările aduse de StSenkG 2000 cadrului juridic existent la data menționată au fost abrogate la puțin timp după adoptarea lor ca urmare a intrării în vigoare subsecvente a UntStFG 2001.
- 44 Trebuie să se constate că, deși nu rezultă din decizia de trimitere că StSenkG 2000 a abrogat dispozițiile aflate la originea restricției care era în vigoare la 31 decembrie 1993, vizată de instanța de trimitere, aceasta din urmă pare totuși să considere că modificările aduse reglementării anterioare prin respectiva lege au modificat cel puțin logica pe care se întemeia această reglementare. Astfel, instanța de trimitere susține în această privință că, prin adoptarea StSenkG 2000, legiuitorul german a reformat în mod substanțial sistemul fiscalității societăților și a acționarilor acestora, inclusiv reglementarea referitoare la societățile intermediare stabilite într-o țară terță, concepută în funcție de acest sistem general, care ar fi fost, în opinia sa, „reorganizată în profunzime”.
- 45 Presupunând, sub rezerva unei verificări de către instanța de trimitere, că schimbările astfel aduse reglementării naționale prin StSenkG 2000 au modificat efectiv logica pe care se întemeia reglementarea anterioară sau chiar au abrogat această reglementare, trebuie să se analizeze incidența, asupra aplicabilității clauzei de *standstill*, a împrejurării, evidențiate de instanța de trimitere, potrivit căreia aceste modificări, deși au intrat în vigoare la 1 ianuarie 2001, nu puteau conduce la includerea „veniturilor intermediare care au natura unei investiții de capital” în baza de impozitare a unei persoane impozabile decât începând din anul 2002, și anume ulterior abrogării modificărilor respective, intervenită la data intrării în vigoare ulterioare a UntStFG 2001, la 25 decembrie 2001.
- 46 Astfel cum rezultă din jurisprudența Curții amintită la punctele 39 și 40 din prezenta hotărâre, o restricție privind circulația capitalurilor care era în vigoare în temeiul dreptului național de la data de 31 decembrie 1993 nu poate fi considerată ca făcând parte din ordinea juridică a statului membru respectiv în mod neîntrerupt de la acea dată, în special atunci când reglementarea aflată la originea respectivei restricții este abrogată sau atunci când logica pe care se întemeia această reglementare s-a modificat. O astfel de abrogare sau de modificare intervine, în principiu, la data intrării în vigoare, în conformitate cu procedurile constituționale naționale prevăzute în acest scop, a dispozițiilor care conduc la abrogarea sau la modificarea reglementării existente.
- 47 Cu toate acestea, în pofida intrării în vigoare formale a dispozițiilor de abrogare sau de modificare a reglementării aflate la originea unei restricții în vigoare la 31 decembrie 1993, această restricție trebuie considerată ca fiind menținută în mod neîntrerupt atunci când aplicabilitatea dispozițiilor de abrogare

sau de modificare este amânată în temeiul dreptului național, iar aceste din urmă dispoziții sunt ele însele abrogate înainte de a deveni aplicabile. Prin urmare, într-o asemenea ipoteză, este necesar să se considere că o astfel de restricție a continuat să facă parte din ordinea juridică a statului membru respectiv în mod neîntrerupt.

- 48 În aceste condiții, deși adoptarea StSenkG 2000 a fost însoțită de dispoziții care prevedeau amânarea aplicabilității acestei legi, astfel încât modificările aduse regimului fiscal al societăților intermediare stabilite într-o țară terță prin legea menționată nu au fost aplicabile mișcărilor de capital transfrontaliere prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE, în perioada cuprinsă între 1 ianuarie și 25 decembrie 2001, data intrării în vigoare a UntStFG 2001, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, ar trebui să se considere că restricția vizată de această instanță a fost menținută în mod neîntrerupt de la 31 decembrie 1993, în sensul clauzei de *standstill* prevăzute de această dispoziție.
- 49 În schimb, în cazul în care instanța de trimitere ar constata că dispozițiile StSenkG 2000 au devenit aplicabile încă de la data intrării în vigoare a acestora, ar trebui să se considere că adoptarea respectivei legi a întrerupt existența continuă a restricției în discuție în litigiul principal, întrerupere care ar trebui să conducă la înlăturarea aplicării articolului 64 alineatul (1) TFUE.
- 50 La fel s-ar întâmpla și în cazul în care normele fiscale care decurg din StSenkG 2000, care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2001, ar conduce la includerea veniturilor intermediare realizate în cursul anului 2001 în baza de impozitare a persoanei impozabile în cauză, în pofida faptului că, din cauza abrogării acestei legi la 25 decembrie 2001, administrația fiscală nu a aplicat în final aceste norme pentru a preleva, în anul 2002, impozitele referitoare la respectivele venituri.
- 51 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE trebuie interpretată în sensul că interdicția care figurează la articolul 63 alineatul (1) TFUE se aplică unei restricții privind circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe care implică investiții directe atunci când reglementarea fiscală națională aflată la originea acestei restricții a făcut obiectul, după 31 decembrie 1993, al unei modificări substanțiale ca urmare a adoptării unei legi care a intrat în vigoare, dar care a fost înlocuită, chiar înainte să fi fost aplicată în practică, de o reglementare identică în esență celei aplicabile la 31 decembrie 1993, cu excepția cazului în care aplicabilitatea acestei legi a fost amânată în temeiul dreptului național, astfel încât, în pofida intrării sale în vigoare, aceasta nu a fost aplicabilă mișcărilor de capital transfrontaliere prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cu privire la a treia întrebare

- 52 În cazul în care instanța de trimitere ar trebui să considere, având în vedere răspunsul la a doua întrebare, că reglementarea națională în discuție în litigiul principal nu intră în sfera de aplicare a clauzei de *standstill* prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE, este necesar să se examineze, în conformitate cu solicitarea instanței de trimitere, cea de a treia întrebare a acesteia.
- 53 Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 63 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia veniturile realizate de o societate stabilită într-o țară terță care nu provin dintr-o activitate proprie a acestei societăți, cum sunt cele calificate drept „venituri intermediare care au natura unei investiții de capital”, în sensul acestei reglementări, sunt incluse, proporțional cu participația deținută, în baza de impozitare a unei persoane impozabile rezidente în acest stat membru, atunci când această persoană impozabilă deține o participație de minimum 1 % în societatea menționată, iar aceste venituri sunt supuse, în acea țară terță, unui nivel de impozitare mai scăzut decât cel existent în statul membru în cauză.

54 Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar să se analizeze, în primul rând, existența unei restricții privind libera circulație a capitalurilor, în sensul articolului 63 TFUE, și, dacă este cazul, în al doilea rând, caracterul admisibil al unei asemenea restricții.

Cu privire la existența unei restricții privind libera circulație a capitalurilor

55 Potrivit jurisprudenței constante a Curții, măsurile interzise ca fiind restricții privind libera circulație a capitalurilor le includ pe cele de natură să descurajeze nerezidenții să facă investiții într-un stat membru sau să descurajeze rezidenții statului membru respectiv să facă investiții în alte state (a se vedea în special Hotărârea din 18 decembrie 2007, A, C-101/05, EU:C:2007:804, punctul 40, Hotărârea din 10 februarie 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel și Österreichische Salinen, C-436/08 și C-437/08, EU:C:2011:61, punctul 50, precum și Hotărârea din 8 noiembrie 2012, Comisia/Finlanda, C-342/10, EU:C:2012:688, punctul 28).

56 În aplicarea reglementării în discuție în litigiul principal, unei persoane impozabile cu reședința fiscală în Germania, care deține o participație de minimum 1 % într-o societate stabilită într-o țară terță cu un nivel „scăzut” de impozitare, îi sunt impozitate, proporțional cu participația sa, veniturile denumite „pasive”, respectiv „veniturile intermediare care au natura unei investiții de capital”, în sensul acestei reglementări, realizate de respectiva societate, independent de orice repartizare a profitului. În schimb, o persoană impozabilă care deține o participație echivalentă într-o societate stabilită în Germania nu este supusă reglementării menționate, aceasta neputându-se aplica, prin definiție, decât în situații transfrontaliere.

57 O astfel de diferență de tratament fiscal este susceptibilă să producă consecințe defavorabile pentru o persoană impozabilă rezidentă care deține o participație într-o societate stabilită într-o țară terță și obține asemenea venituri „pasive”, din moment ce profitul acestei societăți este inclus în baza de impozitare a persoanei impozabile proporțional cu participația sa în acea societate. Astfel, în raport cu o persoană impozabilă care deține o participație comparabilă într-o societate stabilită în statul membru de reședință, în speță Germania, această diferență de tratament creează un dezavantaj fiscal pentru persoana impozabilă care face investiții de capital într-o țară terță, în măsura în care reglementarea în discuție în litigiul principal atribuie profitul unei persoane juridice distincte acestei persoane impozabile și îl supune impozitării la nivelul acesteia din urmă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, punctul 45).

58 În aceste condiții, este necesar să se considere că reglementarea în discuție în litigiul principal este de natură să descurajeze investitorii supuși integral impozitării în Germania să facă investiții în societăți stabilite în anumite țări terțe și constituie, în consecință, o restricție privind libera circulație a capitalurilor interzisă, în principiu, de articolul 63 alineatul (1) TFUE.

Cu privire la caracterul admisibil al restricției

59 Dată fiind natura restrictivă a reglementării în discuție în litigiul principal, trebuie analizat, astfel cum amintește guvernul german, dacă restricția privind libera circulație a capitalurilor creată de această reglementare este susceptibilă să fie justificată în lumina articolului 65 alineatul (1) litera (a) TFUE, potrivit căruia „[a]rticolul 63 TFUE nu aduce atingere dreptului statelor membre [...] de a aplica dispozițiile incidente ale legislațiilor fiscale care stabilesc o distincție între contribuabilii care nu se găsesc în aceeași situație în ceea ce privește reședința lor sau locul unde capitalurile lor au fost investite”.

60 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că articolul 65 alineatul (1) litera (a) TFUE, în măsura în care reprezintă o derogare de la principiul fundamental al liberei circulații a capitalurilor, trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte. Prin urmare, această dispoziție nu poate fi interpretată în sensul că

orice reglementare fiscală care prevede o distincție între contribuabili în funcție de locul în care aceștia au reședința sau în funcție de statul în care își investesc capitalurile este compatibilă în mod automat cu tratatul (Hotărârea din 11 septembrie 2008, *Eckelkamp și alții*, C-11/07, EU:C:2008:489, punctul 57, Hotărârea din 10 februarie 2011, *Haribo Lakritzen Hans Riegel și Österreichische Salinen*, C-436/08 și C-437/08, EU:C:2011:61, punctul 56, precum și Hotărârea din 10 aprilie 2014, *Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company*, C-190/12, EU:C:2014:249, punctul 55).

61 Astfel, diferențele de tratament autorizate de articolul 65 alineatul (1) litera (a) TFUE nu trebuie să constituie, potrivit alineatului (3) al aceluiași articol, un mijloc de discriminare arbitrară și nici o restricție disimulată. Curtea a statuat, în consecință, că astfel de diferențe de tratament nu pot fi autorizate decât atunci când privesc situații care nu sunt comparabile în mod obiectiv sau, în caz contrar, atunci când sunt justificate de un motiv imperativ de interes general (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 iunie 2000, *Verkooijen*, C-35/98, EU:C:2000:294, punctul 43, Hotărârea din 7 septembrie 2004, *Manninen*, C-319/02, EU:C:2004:484, punctul 29, și Hotărârea din 17 septembrie 2009, *Glaxo Wellcome*, C-182/08, EU:C:2009:559, punctul 68).

62 Prin urmare, este necesar să se verifice, în primul rând, dacă diferența de tratament în cauză privește situații comparabile în mod obiectiv și, dacă este cazul, să se examineze, în al doilea rând, dacă restricția privind libera circulație a capitalurilor în cauză poate fi justificată de un motiv imperativ de interes general.

– *Cu privire la caracterul comparabil al situațiilor*

63 Guvernul german contestă existența unei restricții privind libera circulație a capitalurilor, susținând că situația persoanelor impozabile care dețin o participație într-o societate stabilită într-o țară terță supusă unei impozitări scăzute, vizată de reglementarea în discuție în litigiul principal, nu este comparabilă cu cea a persoanelor impozabile care dețin o astfel de participație într-o societate rezidentă în Germania. Potrivit guvernului respectiv, aceste situații nu sunt comparabile, în special pentru motivul că reglementarea menționată privește participații în societăți care nu intră în competența fiscală germană și care sunt supuse, într-o țară terță, doar unui nivel scăzut de impozitare.

64 Potrivit unei jurisprudențe constante, analizarea caracterului comparabil al unei situații transfrontaliere cu o situație internă a statului membru trebuie să fie realizată ținând seama de obiectivul urmărit de dispozițiile naționale în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2007, *Oy AA*, C-231/05, EU:C:2007:439, punctul 38, Hotărârea din 1 aprilie 2014, *Felixstowe Dock and Railway Company și alții*, C-80/12, EU:C:2014:200, punctul 25, precum și Hotărârea din 12 iunie 2018, *Bevola și Jens W. Trock*, C-650/16, EU:C:2018:424, punctul 32).

65 În această privință, potrivit explicațiilor instanței de trimitere, obiectivul reglementării în discuție în litigiul principal este „de a preveni sau de a neutraliza transferul veniturilor (pasive) ale persoanelor supuse integral la plata impozitului către state care au un nivel scăzut de impozitare”. Potrivit guvernului german, această reglementare vizează, de asemenea, să prevină evaziunea fiscală prin transferul artificial de venituri spre țări terțe cu un nivel scăzut de impozitare.

66 Este cert că obiectivul combaterii transferului de venituri spre țări terțe cu un nivel scăzut de impozitare nu poate fi urmărit de un stat membru în contextul investițiilor efectuate în interiorul acestui stat.

67 Cu toate acestea, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 71 din concluzii, reglementarea în discuție în litigiul principal urmărește să asimileze, în măsura posibilului, situația societăților rezidente care au investit capitaluri într-o societate stabilită într-o țară terță cu un nivel „scăzut” de impozitare cu cea a societăților rezidente care și-au investit capitalurile într-o altă societate rezidentă în Germania, cu scopul în special de a neutraliza eventualele avantaje fiscale pe care primele le-ar putea

obține din plasarea capitalurilor lor într-o țară terță. Or, din momentul în care un stat membru supune în mod unilateral o societate rezidentă impozitului pe veniturile realizate de o societate stabilită într-o țară terță în care societatea rezidentă menționată deține o participație, situația acestei societăți rezidente se apropie de cea a unei societăți rezidente care deține o participație într-o altă societate rezidentă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, punctul 45, precum și Hotărârea din 14 decembrie 2006, Denkavit Internationaal și Denkavit Franța, C-170/05, EU:C:2006:783, punctele 35 și 36).

- 68 În aceste condiții și fără a aduce atingere examinării caracterului eventual justificat al reglementării în discuție în litigiul principal în temeiul unui motiv imperativ de interes general, a admite că situațiile nu sunt comparabile pentru simplul fapt că investitorul în cauză deține participații într-o societate stabilită într-o țară terță, în condițiile în care articolul 63 alineatul (1) TFUE interzice tocmai restricțiile privind circulația transfrontalieră a capitalurilor, ar lipsi această dispoziție de conținut (a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 iunie 2018, Bevola și Jens W. Trock, C-650/16, EU:C:2018:424, punctul 35).
- 69 Având în vedere considerațiile care precedă, diferența de tratament în discuție în litigiul principal privește situații comparabile în mod obiectiv.

– *Cu privire la existența unui motiv imperativ de interes general*

- 70 Potrivit jurisprudenței constante a Curții, o restricție privind libera circulație a capitalurilor nu poate fi admisă decât dacă este justificată prin motive imperative de interes general și, în această ipoteză, doar în măsura în care este de natură să asigure realizarea obiectivului în discuție și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 octombrie 2007, ELISA, C-451/05, EU:C:2007:594, punctele 79 și 82, Hotărârea din 23 ianuarie 2014, DMC, C-164/12, EU:C:2014:20, punctul 44, precum și Hotărârea din 21 iunie 2018, Fidelity Funds și alții, C-480/16, EU:C:2018:480, punctul 64).
- 71 În observațiile lor scrise, guvernele german, francez și suedez consideră că o reglementare precum cea în discuție în litigiul principal este susceptibilă să fie justificată prin motive imperative de interes general întemeiate pe garantarea unei repartizări echilibrate a competenței de impozitare între statele membre și țările terțe, pe prevenirea fraudei și a evaziunii fiscale, precum și pe necesitatea de a asigura eficacitatea controalelor fiscale.
- 72 În această privință, trebuie amintit de la bun început că necesitatea de a garanta repartizarea echilibrată a competenței de impozitare între statele membre și țările terțe constituie un motiv de natură să justifice o restricție privind libera circulație a capitalurilor în special atunci când măsurile naționale în cauză urmăresc prevenirea unor comportamente de natură să compromită dreptul unui stat membru de a-și exercita competența fiscală în raport cu activitățile realizate pe teritoriul său (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 februarie 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel și Österreichische Salinen, C-436/08 și C-437/08, EU:C:2011:61, punctul 121, Hotărârea din 10 mai 2012, Santander Asset Management SGIIC și alții, C-338/11-C-347/11, EU:C:2012:286, punctul 47, precum și Hotărârea din 10 aprilie 2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, punctul 98).
- 73 În aceeași ordine de idei, Curtea a statuat că o măsură națională care restrânge libera circulație a capitalurilor poate fi justificată prin necesitatea de a preveni fraudă și evaziunea fiscală atunci când vizează în mod specific aranjamentele pur artificiale, lipsite de realitate economică, create cu scopul de a eluda impozitul datorat în mod normal pe profitul generat de activități realizate pe teritoriul național al statului membru în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, punctele 51 și 55, Hotărârea din 13 martie 2007, Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, C-524/04, EU:C:2007:161, punctele 72 și 74, precum și Hotărârea din 3 octombrie 2013, Itelcar, C-282/12, EU:C:2013:629, punctul 34).

- 74 Pe de altă parte, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că necesitatea de a garanta eficacitatea controalelor fiscale constituie un motiv imperativ de interes general, susceptibil să justifice o restricție privind exercitarea libertăților de circulație garantate de tratat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 octombrie 2014, *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, punctul 46, și Hotărârea din 22 noiembrie 2018, *Huijbrechts*, C-679/17, EU:C:2018:940, punctul 36). În această privință, este necesar să se amintească faptul că controalele fiscale urmăresc, potrivit jurisprudenței Curții, combaterea fraudei și a evaziunii fiscale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iulie 2012, *SIAT*, C-318/10, EU:C:2012:415, punctul 44).
- 75 În aceste condiții, motivele imperative de interes general susținute de părțile interesate sunt, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, strâns legate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 decembrie 2005, *Marks & Spencer*, C-446/03, EU:C:2005:763, punctul 51, Hotărârea din 21 ianuarie 2010, *SGL*, C-311/08, EU:C:2010:26, punctul 69, precum și Hotărârea din 5 iulie 2012, *SIAT*, C-318/10, EU:C:2012:415, punctul 48). Întrucât obiectivul reglementării naționale în discuție în litigiul principal, astfel cum a fost amintit la punctul 65 din prezenta hotărâre, corespunde în esență acestor motive imperative de interes general și în special prevenirii fraudei și a evaziunii fiscale, este necesar, în consecință, să se examineze dacă această reglementare este de natură să garanteze realizarea obiectivului urmărit și dacă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- 76 În ceea ce privește aspectul dacă reglementarea menționată este de natură să atingă obiectivul pe care îl urmărește, trebuie să se arate că aceasta prevede, în special la articolul 7 alineatul (6) și la articolul 8 alineatul (3) din AStG 2006, că profitul unei societăți stabilite într-o țară terță care obține „venituri intermediare care au natura unei investiții de capital”, neimpozabil în Germania și supus unei impozitări scăzute, în sensul acestei reglementări, în țara terță în discuție este, independent de orice repartizare a acestui profit, inclus în baza de impozitare a unei persoane, integral supusă impozitului în Germania, proporțional cu participația sa în acea societate și impozitat la nivelul acestei persoane ca un dividend distribuit.
- 77 În această privință, nu este exclus, astfel cum a arătat în esență avocatul general la punctul 94 din concluzii, ca, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, cesionarea de creanțe de către Z, societate stabilită în Germania, către Y, societate nesupusă competenței fiscale germane, să poată avea drept consecință sustragerea, cel puțin în parte, a veniturilor generate de activități ale cluburilor sportive realizate pe teritoriul german, la care se raportează aceste creanțe, din sfera competenței fiscale germane, aprecierea acestei chestiuni a dreptului fiscal material aplicabil fiind însă de competența instanței de trimitere. Pe de altă parte, deși Curtea nu dispune de elemente de fapt suficiente pentru a constata că, în speță, tranzacțiile în discuție în litigiul principal au un caracter artificial, nu este exclus nici ca, în măsura în care singura activitate a societății Y constă în deținerea de creanțe cumpărate de la o societate stabilită în Germania prin recurgerea la o finanțare exterioară, inclusiv la un împrumut acordat de X, participația deținută de aceasta din urmă în Y să nu aibă o justificare comercială valabilă și ca aceasta să poată urmări, ca obiectiv principal sau ca unul dintre obiectivele principale, eludarea impozitului datorat în mod normal pe profitul generat de activități realizate pe teritoriul german prin utilizarea societății Y ca societate intermediară în acest scop.
- 78 Din moment ce o reglementare precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede includerea veniturilor unei societăți stabilite într-o țară terță cu un nivel „scăzut” de impozitare în baza de impozitare a unei societăți impozitate integral în Germania este aptă să neutralizeze, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, efectele unui eventual transfer artificial de venituri spre o astfel de țară terță, o asemenea reglementare este, în principiu, de natură să garanteze realizarea obiectivului pe care îl urmărește.
- 79 Mai trebuie verificat dacă această reglementare nu depășește ceea ce este necesar pentru a-și atinge obiectivul.

- 80 Potrivit jurisprudenței constante a Curții, simpla împrejurare că o societate rezidentă deține o participație într-o altă societate stabilită într-o țară terță nu poate da naștere, ca atare, unei prezumții generale de fraudă și de evaziune fiscală și justifică, în acest temei, o măsură fiscală care aduce atingere liberei circulații a capitalurilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 1998, ICI, C-264/96, EU:C:1998:370, punctul 26, Hotărârea din 21 noiembrie 2002, X și Y, C-436/00, EU:C:2002:704, punctul 62, precum și Hotărârea din 11 octombrie 2007, ELISA, C-451/05, EU:C:2007:594, punctul 91). În schimb, astfel cum rezultă din jurisprudența amintită la punctul 73 din prezenta hotărâre, o măsură națională care restrânge libera circulație a capitalurilor se poate justifica atunci când urmărește în mod specific să împiedice comportamente care constau în crearea de aranjamente pur artificiale.
- 81 În această privință, instanța de trimitere urmărește să afle dacă interpretarea noțiunii „aranjament pur artificial” reținută de Curte în Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), se poate aplica împrejurărilor în discuție în cauza principală. Ea arată că, pe de altă parte, cauza care a condus la pronunțarea acestei hotărâri se înscrie în contextul libertății de stabilire, prevăzută în special la articolul 49 TFUE, prin faptul că respectiva cauză se referea la o reglementare națională a unui stat membru care urmărea impozitarea, la nivelul unei persoane impozabile stabilite în acest stat, a veniturilor unei societăți stabilite în alt stat membru, în special atunci când persoana impozabilă rezidentă deținea mai mult de 50 % din capitalul acestei societăți.
- 82 Este necesar să se arate că, la punctele 67 și 68 din Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), Curtea a statuat că stabilirea unei societăți într-un stat membru are caracterul unui „aranjament pur artificial” atunci când se constată, în temeiul unor elemente obiective și care pot fi verificate de terți, că această societate este o implantare fictivă, întrucât nu exercită nicio activitate economică efectivă pe teritoriul statului membru gazdă, ținând cont în special de gradul de existență fizică a societății menționate în materie de localuri, de personal și de echipamente. Curtea a dedus din aceasta că astfel de implantări fictive, în special cele care au caracteristicile unei filiale „cutie poștală” sau „paravan”, pot fi supuse unui regim fiscal specific cu scopul de a preveni fraudă și evaziunea fiscală, fără ca dispozițiile tratatului referitoare la această libertate să se opună unui astfel de regim.
- 83 În această situație, în ceea ce privește aspectul, expres vizat de instanța de trimitere, al identificării condițiilor de ordin calitativ și cantitativ pe care trebuie să le îndeplinească participația unei persoane impozabile rezidente într-o societate, stabilită într-o țară terță, pentru ca aceasta să nu fie considerată „pur artificială”, trebuie amintit că libera circulație a capitalurilor între statele membre și țările terțe nu vizează stabilirea unui cadru pentru condițiile în care societățile se pot stabili în cadrul pieței interne (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 noiembrie 2012, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-35/11, EU:C:2012:707, punctul 100), ci punerea în aplicare a liberalizării circulației transfrontaliere a capitalurilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 1995, Sanz de Lera și alții, C-163/94, C-165/94 și C-250/94, EU:C:1995:451, punctul 19, precum și Hotărârea din 10 februarie 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel și Österreichische Salinen, C-436/08 și C-437/08, EU:C:2011:61, punctul 46).
- 84 Prin urmare, în contextul liberei circulații a capitalurilor, noțiunea „aranjament pur artificial” nu se poate rezuma în mod necesar la elementele referitoare la absența realității economice a stabilirii unei societăți vizate la punctele 67 și 68 din Hotărârea din 12 septembrie 2006, Cadbury Schweppes și Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544), întrucât crearea artificială a condițiilor necesare pentru a evita în mod nejustificat impozitarea într-un stat membru sau pentru a beneficia în mod nejustificat de un avantaj fiscal în acest stat poate interveni, în ceea ce privește circulația transfrontalieră a capitalurilor, sub diverse forme. Este cert că elementele menționate sunt susceptibile să constituie indicii ale existenței unui aranjament pur artificial și în scopul aplicării normelor referitoare la libera circulație a capitalurilor, în special atunci când se dovedește necesară aprecierea justificării comerciale a dobândirii de participații într-o societate care nu exercită activități economice

- propriu. Cu toate acestea, noțiunea menționată este de asemenea susceptibilă să acopere, în contextul liberei circulații a capitalurilor, orice mecanism care are ca obiectiv principal sau ca unul dintre obiectivele principale transferul artificial al profitului generat în temeiul unor activități realizate pe teritoriul unui stat membru spre țări terțe cu un nivel scăzut de impozitare.
- 85 Cu toate acestea, în speță, rezultă că reglementarea în discuție în litigiul principal nu urmărește numai să împiedice comportamente care constau în crearea unor astfel de mecanisme artificiale. Astfel, din decizia de trimitere reiese că, în temeiul articolului 7 alineatul (6) și al articolului 8 alineatul (3) din AStG 2006, atunci când se constată că o persoană impozabilă rezidentă deține cel puțin 1 % din capitalul social al unei societăți stabilite într-o țară terță cu un nivel scăzut de impozitare, în sensul reglementării menționate, care percepe „venituri intermediare care au natura unei investiții de capital”, în sensul acestei reglementări, respectivele venituri sunt incluse în mod automat în baza de impozitare a acestei persoane impozabile, fără ca acestea din urmă să i se acorde posibilitatea de a furniza elemente care să demonstreze că participația sa nu este rezultatul unui mecanism artificial, cum ar fi, printre altele, rațiunile comerciale ale participației sale în respectiva societate sau realitatea activității economice exercitate de aceasta.
- 86 Or, acest automatism al reglementării în discuție în litigiul principal, în esență comparabil cu o prezumție irefragabilă de fraudă sau de evaziune fiscală, nu poate fi justificat exclusiv pe baza criteriilor stabilite de această reglementare. Astfel, un nivel scăzut de impozitare aplicabil veniturilor unei societăți stabilite într-o țară terță sau natura „pasivă” a activităților aflate la originea acestora, cum sunt definite de această reglementare, deși pot constitui indicii ale unui comportament susceptibil să conducă la fraudă sau la evaziune fiscală, nu pot să fie, în sine, suficiente pentru a constata că dobândirea de participații în această societate de către o persoană impozabilă rezidentă într-un stat membru constituie, în mod necesar, un mecanism artificial în toate cazurile.
- 87 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, în ceea ce privește relațiile dintre statele membre, o reglementare națională, pentru a fi proporțională cu obiectivul prevenirii fraudei și a evaziunii fiscale, trebuie, în fiecare caz în care existența unor tranzacții artificiale nu poate fi exclusă, să îi dea posibilitatea persoanei impozabile, fără a o supune unor constrângeri administrative excesive, de a prezenta elemente privind eventualele rațiuni comerciale pentru care a fost încheiată operațiunea în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 martie 2007, *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, C-524/04, EU:C:2007:161, punctul 82, Hotărârea din 5 iulie 2012, *SIAT*, C-318/10, EU:C:2012:415, punctul 50, și Hotărârea din 3 octombrie 2013, *Itelcar*, C-282/12, EU:C:2013:629, punctul 37).
- 88 Ținând seama de jurisprudența amintită la punctul anterior, reglementarea în discuție în litigiul principal, prin faptul că prezumă existența unor comportamente artificiale pentru simplul motiv că sunt îndeplinite condițiile enunțate de această reglementare, neacordând nicio posibilitate persoanei impozabile să răstoarne această prezumție, depășește, în principiu, ceea ce este necesar pentru a-și atinge obiectivul.
- 89 În aceste condiții, reglementarea în discuție în litigiul principal nu vizează statele membre, ci țări terțe.
- 90 În această privință, trebuie amintit că jurisprudența referitoare la restricțiile privind exercitarea libertăților de circulație în cadrul Uniunii nu poate fi transpusă în întregime în cazul circulației capitalurilor între statele membre și țările terțe, astfel de mișcări de capitaluri înscriindu-se într-un context juridic diferit (a se vedea în special Hotărârea din 28 octombrie 2010, *Établissements Rimbaud*, C-72/09, EU:C:2010:645, punctul 40 și jurisprudența citată).
- 91 În ceea ce privește în special obligația care incumbă statelor membre de a da persoanei impozabile posibilitatea de a prezenta elemente care să demonstreze eventualele rațiuni comerciale ale participației sale într-o societate stabilită într-o țară terță, rezultă din jurisprudența Curții că existența unei asemenea obligații trebuie apreciată în funcție de disponibilitatea măsurilor administrative și de

reglementare care permit, dacă este cazul, un control al veridicității unor astfel de elemente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 octombrie 2007, ELISA, C-451/05, EU:C:2007:594, punctul 98, Hotărârea din 28 octombrie 2010, Établissements Rimbaud, C-72/09, EU:C:2010:645, punctele 45 și 46, și Hotărârea din 10 aprilie 2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, punctul 85).

- 92 Rezultă de asemenea dintr-o jurisprudență constantă a Curții că, atunci când reglementarea unui stat membru supune beneficiul unui avantaj fiscal unor condiții a căror respectare nu poate fi verificată decât prin obținerea de informații de la autoritățile competente dintr-o țară terță, este, în principiu, legitim ca acest stat membru să refuze acordarea acestui avantaj dacă, în special din cauza lipsei unei obligații convenționale a acestei țări terțe de a furniza informații, se dovedește imposibilă obținerea informațiilor respective de la aceasta din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 decembrie 2007, A, C-101/05, EU:C:2007:804, punctul 63, Hotărârea din 10 februarie 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel și Österreichische Salinen, C-436/08 și C-437/08, EU:C:2011:61, punctul 67, precum și Hotărârea din 10 aprilie 2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, punctul 84).
- 93 În speță, constatarea potrivit căreia participația societății stabilite în Germania, în discuție în litigiul principal, într-o societate stabilită într-o țară terță nu este, în pofida întrunirii condițiilor enunțate la articolul 7 alineatul (6) și la articolul 8 alineatul (3) din AStG 2006, rezultatul unui mecanism artificial necesită o analiză, de către administrația fiscală germană, a unor informații referitoare, printre altele, la natura activităților acestei societăți stabilite într-o țară terță.
- 94 Din moment ce un stat membru nu are obligația de a accepta informațiile referitoare la activitățile unei societăți stabilite într-o țară terță în care o persoană impozabilă a acestui stat membru deține o participație, fără a putea controla, dacă este cazul, veridicitatea acestor informații (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 aprilie 2014, Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, C-190/12, EU:C:2014:249, punctul 85), revine instanței de trimitere sarcina să examineze, în speță, dacă există, printre altele, obligații convenționale între Republica Federală Germania și Confederația Elvețiană de stabilire a unui cadru juridic de cooperare și mecanisme de schimb de informații între autoritățile naționale în cauză, care sunt efectiv de natură să abiliteze autoritățile fiscale germane să verifice, dacă este cazul, veridicitatea informațiilor referitoare la societatea stabilită în Elveția, furnizate cu scopul de a demonstra că participația persoanei impozabile menționate la aceasta din urmă nu rezultă dintr-un mecanism artificial.
- 95 În măsura în care un astfel de cadru juridic, în special convențional, ar lipsi între statul membru în cauză și țara terță vizată, este necesar să se considere că articolul 63 alineatul (1) TFUE nu împiedică statul membru menționat să aplice o reglementare precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede includerea veniturilor unei societăți stabilite într-o țară terță în baza de impozitare a unei persoane impozabile rezidente, fără ca acesteia din urmă să i se acorde posibilitatea de a demonstra eventualele rațiuni comerciale ale participației sale în acea societate. În schimb, dacă s-ar costata că un astfel de cadru juridic există, persoanei impozabile respective ar trebui să i se dea posibilitatea să demonstreze, fără a fi supusă unor constrângeri administrative excesive, eventualele rațiuni comerciale ale investiției sale în țara terță respectivă.
- 96 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să răspundă la a treia întrebare că articolul 63 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia veniturile realizate de o societate stabilită într-o țară terță care nu provin dintr-o activitate proprie a acestei societăți, cum sunt cele calificate drept „venituri intermediare care au natura unor investiții de capital”, în sensul acestei reglementări, sunt incluse, proporțional cu participația deținută, în baza de impozitare a unei persoane impozabile rezidente în acest stat membru atunci când respectiva persoană impozabilă deține o participație de minimum 1% în societatea menționată, iar aceste venituri sunt supuse, în țara terță menționată, unui nivel de impozitare mai scăzut decât cel care există în statul membru respectiv, cu excepția cazului în care există un cadru

juridic care să prevadă, printre altele, obligații convenționale de natură să abiliteze autoritățile fiscale naționale ale statului membru menționat să controleze, dacă este cazul, veridicitatea informațiilor referitoare la aceeași societate furnizate cu scopul de a demonstra că participația persoanei impozabile menționate în aceasta din urmă nu este rezultatul unui mecanism artificial.

Cu privire la cheltuielile de judecată

⁹⁷ Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

- 1) Clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE trebuie interpretată în sensul că articolul 63 alineatul (1) TFUE nu aduce atingere aplicării unei restricții privind circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe care implică investiții directe care exista în esență la data de 31 decembrie 1993 în temeiul unei reglementări a unui stat membru, chiar dacă domeniul de aplicare al acestei restricții a fost extins, ulterior acestei date, la participațiile care nu implică o investiție directă.
- 2) Clauza de *standstill* prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE trebuie interpretată în sensul că interdicția care figurează la articolul 63 alineatul (1) TFUE se aplică unei restricții privind circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe care implică investiții directe atunci când reglementarea fiscală națională aflată la originea acestei restricții a făcut obiectul, după 31 decembrie 1993, al unei modificări substanțiale ca urmare a adoptării unei legi care a intrat în vigoare, dar care a fost înlocuită, chiar înainte să fi fost aplicată în practică, de o reglementare identică în esență celei aplicabile la 31 decembrie 1993, cu excepția cazului în care aplicabilitatea acestei legi a fost amânată în temeiul dreptului național, astfel încât, în pofida intrării sale în vigoare, aceasta nu a fost aplicabilă mișcărilor de capital transfrontaliere prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.
- 3) Articolul 63 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia veniturile realizate de o societate stabilită într-o țară terță care nu provin dintr-o activitate proprie a acestei societăți, cum sunt cele calificate drept „venituri intermediare care au natura unor investiții de capital”, în sensul acestei reglementări, sunt incluse, proporțional cu participația deținută, în baza de impozitare a unei persoane impozabile rezidente în acest stat membru atunci când respectiva persoană impozabilă deține o participație de minimum 1% în societatea menționată, iar aceste venituri sunt supuse, în respectiva țară terță, unui nivel de impozitare mai scăzut decât cel care există în statul membru respectiv, cu excepția cazului în care există un cadru juridic care să prevadă, printre altele, obligații convenționale de natură să abiliteze autoritățile fiscale naționale ale statului membru menționat să controleze, dacă este cazul, veridicitatea informațiilor referitoare la aceeași societate furnizate cu scopul de a demonstra că participația persoanei impozabile menționate în aceasta din urmă nu este rezultatul unui mecanism artificial.

Semnături